

Cartea Urantia

<< [Capitolul 4](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 6](#) >>

Capitolul 5

Relația lui Dumnezeu cu individul

5:0.1 (62.1) DACĂ mintea finită a omului nu este în stare să înțeleagă cum poate coborî un Dumnezeu atât de mare și maiestuos ca Tatăl Universal din lăcașul său etern de perfecțiune infinită pentru a fraterniza cu creatura umană individuală, trebuie atunci ca intelectul finit să își întemeieze asigurarea sa de comuniune divină pe adevărul faptului că se află un fragment real al Dumnezeului viu în intelectul oricărui muritor de pe Urantia înzestrat cu o minte normală și cu o conștiință morală. Ajustorii Gândirii interioari sunt o fracțiune a Deității eterne a Tatălui Paradisiac. Când sufletul uman contemplă această prezență de realitate spirituală, omul nu are nevoie să meargă dincolo de propria sa experiență interioară pentru a-l găsi pe Dumnezeu și a se strădui să intre în comuniune cu el.

5:0.2 (62.2) Dumnezeu a distribuit infinitatea naturii sale eterne în toate realitățile existențiale ale celor șase coordonați absoluți ai săi, însă, în orice moment, el poate stabili un contact personal cu orice

parte, cu orice fază și cu orice fel de creație, prin intermediul fragmentelor sale prepersonale. Dumnezeu etern și-a rezervat de asemenea prerogativele de a conferi personalitate divinilor Creatori și creaturilor vii ale universului de universuri, în timp ce și-a rezervat mai departe prerogativele de a menține un contact direct și patern cu toate aceste ființe personale prin intermediul circuitului personalității.

1. Calea către Dumnezeu

5:1.1 (62.3) Incapacitatea creaturilor finite de a se apropia de Tatăl infinit nu este inerentă unei îndepărtări a Tatălui, ci caracterului finit și limitărilor materiale ale ființelor create. Imensitatea deosebirii spirituale dintre cea mai înaltă personalitate de existență universală și grupurile inferioare de inteligențe create este de neconceput. Dacă ar fi posibil ca aceste inteligențe de ordin inferior să fie transportate instantaneu în prezența Tatălui însuși, ele nu ar ști că se află acolo. Acolo ar fi la fel de inconștiente de prezența Tatălui Universal ca și în situația lor prezentă. Stă un drum foarte lung înaintea oamenilor muritori, până ca ei să poată cere cu temei, și cu șanse de reușită, un bilet de liberă trecere în prezența Tatălui Universal din Paradis. Din punct de vedere spiritual, trebuie ca un om să fi fost ridicat și metamorfozat de numeroase ori înainte de a putea atinge un nivel care îi va da viziunea spirituală susceptibilă să îl facă să vadă chiar și numai un singur spirit din cele Șapte Spirite Maestru.

5:1.2 (62.4)

Tatăl nostru nu se ascunde, el nu trăiește într-o retragere arbitrară. El a mobilizat resursele înțelepciunii divine într-un efort nesfârșit de a se revela copiilor domeniilor sale universale. O măreție infinită și o generozitate inexprimabilă împreunate cu maiestatea iubirii sale sunt ceea ce îl face să năzuiască la asocierea cu el a fiecărei creaturi în stare să îl înțeleagă, să îl iubească, sau să se apropie de el. Prin urmare, limitările care vă sunt inerente, inseparabile de personalitatea voastră finită și de existența voastră materială, sunt cele care determină timpul, locul și circumstanțele în care veți putea să atingeți țelul călătoriei de ascensiune a muritorilor și să stați în prezența Tatălui, în centrul tuturor lucrurilor.

5:1.3 (63.1)

Cu toate că, pentru a vă apropia de prezența Tatălui Paradis, trebuie să atingeți nivelele finite cele mai înalte ale progresului în spirit, ar trebui să vă bucurați la recunoașterea posibilității mereu prezente de a intra într-o comuniune imediată cu spiritul dăruit al Tatălui, care este atât de intim asociat cu sufletul vostru interior și cu eul vostru în curs de spiritualizare.

5:1.4 (63.2)

Muritorii tărâmurilor timpului și spațiului se pot deosebi foarte mult în aptitudinile inerente și în înzestrarea intelectuală, pot beneficia de medii excepțional de favorabile promovării sociale și progresului moral sau, dimpotrivă, pot suferi de o absență aproape completă de ajutor uman pentru cultură și pentru un așa-zis progres în artele civilizației. Însă posibilitățile de progres spiritual în cariera de ascensiune sunt egale pentru toți. Se ating nivele tot mai înalte de clarviziune spirituală și de semnificație cosmică într-un mod cu totul

independent de inegalitățile socio-morale din mediile materiale diversificate ale lumilor evolutive.

5:1.5 (63.3) Oricare ar fi diferențele dintre muritorii de pe Urantia în șansele și înzestrările lor intelectuale, sociale, economice, și chiar morale, nu uitați că înzestrarea lor spirituală este uniformă și unică. Cu toții se bucură de aceeași prezență divină a darului venit de la Tată și toți sunt deopotrivă de privilegiați de a putea căuta o comuniune personală intimă cu acest spirit interior de origine divină. Toți sunt egali în putința de a alege să accepte îndrumarea spirituală uniformă a acestor Veghetori de Mister.

5:1.6 (63.4) Dacă pe plan spiritual omul muritor este motivat din toată inima și se consacră fără rezerve facerii voii Tatălui, atunci, de vreme ce este atât de categoric și de efectiv înzestrat din punct de vedere spiritual cu un Ajustor divin interior, în experiența acestui individ nu se poate să nu se materializeze conștiința sublimă a cunoașterii de Dumnezeu și încredințarea celestă de supraviețuire pentru a-l putea găsi pe Dumnezeu făcând experiența progresivă de a deveni tot mai asemănător cu el.

5:1.7 (63.5) Pe plan spiritual omul este locuit de un Ajustor al Gândirii care supraviețuiește. Dacă o astfel de minte umană este motivată sincer și spiritual, dacă acest suflet uman dorește să-l cunoască pe Dumnezeu și să devină asemenea lui, să vrea în mod cinstit să facă voia Tatălui, atunci nici o influență negativă de frustrare, nici o putere pozitivă de interferență posibilă nu ar putea împiedica acest suflet motivat prin putere divină de la ascensiunea în siguranță până la porțile Paradisului.

5:1.8 (63.6)

Tatăl dorește ca toate creaturile sale să fie în comuniune personală cu el. Există, în Paradis, un loc pentru a-i primi pe toți cei care au un statut de supraviețuire și o natură spirituală care face posibilă o asemenea împlinire. De aceea, în filozofia voastră trebuie să se înscrie, odată pentru totdeauna, afirmațiile următoare: pentru fiecare dintre voi și pentru noi toți, Dumnezeu este abordabil, Tatăl este accesibil, calea este deschisă. Forțele iubirii divine, precum și căile și mijloacele administrării divine sunt toate împletite într-un efort pentru a ajuta, în toate universurile, orice inteligență care este demnă să se ridice până în prezența Tatălui Universal din Paradis.

5:1.9 (63.7)

Prezența și personalitatea Infinitului nu își pierde realitatea doar pentru că este necesar un timp considerabil pentru a-l atinge pe Dumnezeu. Ascensiunea voastră face parte din circuitul celor șapte suprauniversuri. Cu toate că îi faceți înconjurul de nenumărate ori, voi puteți să vă așteptați, în spirit și în statut, să circulați întotdeauna către interior. Puteți conta pe faptul că veți fi transferați, din sferă în sferă, de la circuitele exterioare mereu mai aproape de centrul interior. Nu vă îndoiiți de faptul că, într-o zi, vă veți găsi în prezența divină și centrală a lui Dumnezeu și îl veți vedea (la figurat vorbind) față în față. Este vorba efectiv de atingerea nivelelor spirituale actuale, și aceste nivele îi sunt accesibile oricărei ființe care a fost locuită de un Veghetor de Mister, și care a efectuat ulterior fuziunea sa eternă cu acest Ajustor al Gândirii.

5:1.10 (64.1)

Dumnezeu nu locuiește într-o ascunzătoare spirituală, însă prea multe din creaturile sale s-au ascuns în negura propriilor lor decizii încăpățânate. Deocamdată ele s-au separaat de

comuniunea cu spiritul său și cu spiritul Fiului său prin a fi ales propriile lor căi strâmbe și prin a se fi lăsat antrenate de indulgența minții lor intolerante și a naturii lor nespirituale.

5:1.11 (64.2) Omul muritor se poate apropia de Dumnezeu și poate renunța în repetate rânduri să facă voia divină, și aceasta atât timp cât el păstrează puterea de a alege. Pierderea sa finală nu este decisă până ce el n-a pierdut puterea de a alege voia Tatălui. Tatăl nu își închide niciodată inima la nevoile și la cerințele copiilor săi. Numai că vlăstarele lui își închide inima pentru totdeauna la puterea de atracție a Tatălui atunci când ele pierd final și definitiv dorința de a face voia lui divină - care este aceea de a-l cunoaște și de a-i fi asemenea. Paralel, destinul etern al omului este asigurat atunci când fuziunea sa cu Ajustorul proclamă universului că acest ascender a realizat alegerea finală și irevocabilă de a trăi voința lui Dumnezeu.

5:1.12 (64.3) Marele Dumnezeu stabilește un contact direct cu omul muritor, dându-i din sinea sa infinită, eternă și incomprehensibilă o fracțiune care va trăi și locui în el. Dumnezeu s-a angajat în aventura eternă odată cu omul. Dacă vă conformați îndrumărilor forțelor spirituale din voi, și celor din preajma voastră, nu aveți cum să nu atingeți înaltul destin pe care un Dumnezeu iubitor l-a instaurat ca țel universal pentru creaturile care se ridică în lumile evolutive ale spațiului.

2. Prezența lui Dumnezeu

5:2.1 (64.4)

Prezența fizică a Infinitului este realitatea universului material. Prezența în minte a Deității trebuie să se determine după profunzimea experienței intelectuale a individului și după nivelul evolutiv al personalității. Cât despre prezența spirituală a Divinității, este absolut necesar ca ea să fie diferențială în univers. Ea este determinată de capacitatea spirituală de receptivitate și de gradul în care voința creaturii este consacrată facerii voii divine.

5:2.2 (64.5)

Dumnezeu trăiește în fiecare dintre fiii săi născuți din spirit. Fiii Paradisului au întotdeauna acces la prezența lui Dumnezeu, „la dreapta Tatălui”, și toate personalitățile sale create pot ajunge „la pieptul Tatălui”. Aceasta se referă la circuitul personalității, indiferent de timpul, de locul, și de modul în care este contactată, însă poate fi vorba și de un contact conștient și personal și de o comuniune cu Tatăl Universal, fie în lăcașul său central, fie într-un alt loc desemnat, cum ar fi una din cele șapte sfere sacre ale Paradisului.

5:2.3 (64.6)

Cu toate acestea, prezența divină nu se poate descoperi nicăieri în natură, nici chiar în viața muritorilor cunoscători de Dumnezeu, cu aceeași plenitudine și cu aceeași certitudine ca în comuniunea pe care o încercați cu Veghetorul lăuntric de Mister, Ajustorul Gândirii din Paradis. Ce greșală să visezi la un Dumnezeu îndepărtat în ceruri când spiritul Tatălui Universal trăiește în propria voastră minte!

5:2.4 (64.7)

Grație acestui fragment de Dumnezeu care locuiește în voi, și pe măsură ce înaintați în armonia voastră cu îndrumările spirituale ale Ajustorului, se face că voi puteți spera tot mai mult să

distingeți prezența și puterea transformatoare ale unor alte influențe spirituale care vă înconjoară și vin peste voi, fără a funcționa ca parte integrantă din voi înșivă. Faptul că din punct de vedere intelectual nu sunteți conștienți de un contact strâns și intim cu Ajustorul interior nu contrazice câtuși de puțin o experiență atât de elevată. Proba fraternității cu Ajustorul divin constă în întregime în natura și în extinderea roadelor spiritului care produc experiența vieții credinciosului individual. „Îi veți cunoaște după roadele lor”.

5:2.5 (65.1) Pentru mintea materială sărăcăcios spiritualizată a omului muritor, este extrem de dificil să atingă prin experiență o conștiință notabilă a activităților spirituale a entităților divine cum ar fi Ajustorii din Paradis. Pe măsură ce sufletul creat împreună de minte și Ajustor își afirmă progresiv existența, se produce o nouă fază de conștiință de suflet capabilă să resimtă prin experiență prezența Monitorilor de Mister și să recunoască directivele lor spirituale și celelalte activități supramateriale ale lor.

5:2.6 (65.2) Întreaga experiență a comuniunii cu un Ajustor implică un statut moral, niște mobiluri mentale și o experiență spirituală. Realizarea de sine a unei astfel de împliniri este limitată în principal, chiar dacă nu exclusiv, la domeniul conștiinței sufletului. Însă dovezile se produc din abundență prin manifestările roadelor spiritului în viața tuturor celor care iau astfel contact cu spiritul interior.

3. Adevărata slăvire

5:3.1 (65.3)

Din punct de vedere universal, Deitățile Paradisului sunt ca una singură, însă în relațiile lor cu ființe ca acelea care locuiesc pe Urantia ele sunt totodată trei persoane distincte și separate. Există o diferență între Divinități din punctul de vedere al chemărilor personale, al comuniunii și al altor relații intime. În sensul cel mai elevat, noi îl slăvim pe Tatăl Universal și numai pe el. Este adevărat că îl putem slăvi și îl slăvim efectiv pe Tată așa cum se manifestă el în Fiii săi Creatori, însă Tatăl este, direct sau indirect, cel care este slăvit și venerat.

5:3.2 (65.4)

Rugămințile de tot felul țin de domeniul Fiului Etern și organizației spirituale a Fiului. Rugăciunile, toate comunicările formale, totul, în afară de adorarea și de venerarea Tatălui Universal, sunt treburi care sunt de competența unui univers local. În general, ele nu depășesc limitele jurisdicționale ale unui Fiu Creator. Dar venerarea este cu siguranță încercuită și transmisă persoanei Creatorului prin funcționarea circuitului personalității Tatălui. Credem, printre altele, că această înregistrare a omagiului unei creaturi locuite de un Ajustor este înlesnită de prezența Tatălui în spirit. Există o imensă sumă de dovezi pentru a demonstra această credință. Știu că toate ordinele de fragmente ale Tatălui sunt împuternicite să înregistreze în mod valabil, în prezența Tatălui Universal, slăvirea de bună credință a supușilor lor. Fără îndoială, Ajustorii se folosesc și de canale prepersonale directe de comunicare cu Dumnezeu. Ei sunt capabili totodată să utilizeze circuitele de gravitație spirituală ale Fiului Etern.

5:3.3 (65.5)

Slăvirea își este de ajuns sieși. Rugăciunea încorporează un element de interes pentru sine sau pentru o altă făptură. Aceasta este marea diferență între slăvire și rugăciune. Adevărata slăvire nu comportă absolut nici o cerere pentru sine, nici vreun alt element de interes personal. Noi îl venerăm pur și simplu pe Dumnezeu datorită concepției noastre despre ceea ce este el. Venerarea nu cere nimic și nu speră nimic pentru cel care venerează. Noi nu venerăm Tatăl pentru că am putea să ne alegem cu ceva din această venerație. Noi îi arătăm această devoțiune și ne angajăm în această adorare printr-o reacție naturală și spontană, recunoscând personalitatea incomparabilă a Tatălui, și datorită naturii sale demne de a fi iubită și a atributelor sale adorabile.

5:3.4 (65.6)

În clipa când se introduce în adorare un element de interes personal, devoțiunea trece de la adorare la rugăciune, și ar fi mai indicat să i se adreseze persoanei Fiului Etern sau a Fiului Creator. Însă, în practica experienței religioase, nu există nici un motiv pentru a nu adresa rugăciunea lui Dumnezeu Tatăl ca parte a unei adorări sincere.

5:3.5 (66.1)

Atunci când vă ocupați de problemele practice ale vieții voastre de zi cu zi, voi sunteți în mâinile personalităților spirituale care își au originea în a Treia Sursă Centru; voi cooperați cu agenții Autorului Comun. Și așa că voi îl slăviți pe Dumnezeu; vă rugați la Fiu și intrați în comuniune cu el; și vă ocupați de detaliile șederii pământești în legătură cu inteligențele Spiritului Infinit care acționează asupra lumii voastre și în întregul vostru univers.

5:3.6 (66.2)

Fiii Creatori sau Suverani care dirijează destinele universurilor locale țin loc atât Tatălui Universal, cât și Fiului Etern al Paradisului. Acești Fii ai Universului primesc în numele Tatălui adorația de slăvire și își pleacă urechea la cererile supușilor lor solicitanți de la un capăt la altul al creațiilor lor respective. În practică, și în toate privințele, un Fiu Mihail este Dumnezeu pentru copiii universului său local. El este personalizarea Tatălui Universal și a Fiului Etern în universul local. Spiritul Infinit menține un contact personal cu copiii acestor tărâmurii prin Spiritele Universului, asociații administrativi și creativi ai Fiilor Creatori din Paradis.

5:3.7 (66.3)

Adorarea sinceră implică mobilizarea tuturor puterilor personalității umane sub dominația sufletului în evoluție, și subordonarea lor îndrumărilor divine ale Ajustorului Gândirii asociat. Minte supusă limitărilor materiale nu poate niciodată deveni suprem conștientă de semnificația reală a unei adevărate adorări. Realizarea de către om a realității experienței adorării este determinată mai ales de nivelul de dezvoltare al sufletului său muritor în evoluție. Creșterea spirituală a sufletului are loc într-un tot independent de conștiința intelectuală de sine.

5:3.8 (66.4)

Experiența adorării constă în încercarea sublimă a Ajustorului asociat de a comunica Tatălui Divin dorințele inexprimabile și aspirațiile de nespus ale sufletului uman, creat în comun de mintea umană care îl caută pe Dumnezeu și de Ajustorul nemuritor care îl revelează pe Dumnezeu. Adorarea este, prin urmare, acțiunea de consimțire a minții materiale la încercarea

sinelui său care spiritualizează, sub îndrumarea spiritului asociat, de a comunica cu Dumnezeu în calitate de fiu al Tatălui Universal prin credință. Minte muritoare consimte să venereze; sufletul muritor năzuiește să venereze și începe să preia inițiativa; prezența Adjustorului divin dirijează această venerare spre folosul minții muritoare și al sufletului nemuritor în evoluție. În ultimă analiză, adevărata venerare devine o experiență realizată pe patru nivele cosmice: intelectual, morontial, spiritual și personal. Ea reprezintă conștiința minții, a sufletului și a spiritului și unificarea lor în personalitate.

4. Dumnezeu în religie

5:4.1 (66.5) Moralitatea religiilor evolutive *mână* pe oameni înainte în căutarea lui Dumnezeu prin putere motivațională a fricii. Religiile revelației *îmbie* pe oameni să caute un Dumnezeu al iubirii datorită faptului că ei încearcă năzuința de a deveni asemenea lui. Însă religia nu este doar un sentiment pasiv de „dependență absolută” și de „certitudine a supraviețuirii”. Este o experiență vie și dinamică a atingerii divinității întemeiată pe slujirea omenirii.

5:4.2 (66.6) Marele serviciu imediat al religiei autentice constă în stabilirea unei unități permanente în experiență umană, o pace durabilă și o încredințare profundă. La oamenii primitivi, chiar și politeismul este o unificare relativă a conceptului în evoluție al Deității. Politeismul este monoteismul în formare. Mai devreme sau

mai târziu, Dumnezeu este destinat să fie înțeles ca fiind realitatea valorilor, substanța semnificațiilor și viața adevărului.

5:4.3 (67.1) Dumnezeu nu este doar cel care determină destinul, el *este* destinația eternă a omului. Toate activitățile umane nereligioase încearcă să aplece universul către denaturanta servire de sine. Indivizii cu adevărat religioși caută să-și identifice sinele cu universul și să dedice apoi activitățile acestui sine unificat servirii familiei universale a semenilor lor, umani și supraumani.

5:4.4 (67.2) Domeniile filozofiei și artei se interpun între activitățile religioase și nereligioase ale sinelui uman. Prin artă și filozofie, gânditorii materialști sunt atrași către contemplarea realităților spirituale și a valorilor universale de semnificații eterne.

5:4.5 (67.3) Toate religiile propovăduiesc slăvirea Deității și vreo doctrină de salvare umană. Religia budistă promite salvarea de suferință, pacea veșnică. Religia iudaică promite salvarea de greutate, prosperitatea bazată pe justete. Religia greacă promitea salvarea de disarmonie și de urâtenie și realizarea frumuseții. Creștinismul promite salvarea de păcat, sfințenia. Mahomedanismul promite eliberarea de strictetea normelor morale ale iudaismului și ale creștinismului. Religia lui Isus *este* salvarea de sine, izbăvirea de relele care decurg din izolarea creaturii în timp și în eternitate.

5:4.6 (67.4) Evreii își bazau religia pe bunătate, grecii și-o fundamentau pe frumusețe, și ambele religii căutau adevărul. Isus a revelat un Dumnezeu al iubirii, și iubirea înglobează în întregime adevărul, frumusețea și bunătatea.

5:4.7 (67.5)

Zoroastrienii aveau o religie a moralei, hindușii o religie a metafizicii, confucianiștii o religie a eticii. Isus a trăit o religie a *servirii*. Toate aceste religii sunt de valoare prin aceea că sunt apropieri valabile de religia lui Isus. Religia este destinată să devină realitatea unificării spirituale a tot ceea ce este bun, frumos și adevărat în experiența umană.

5:4.8 (67.6)

Religia greacă avea o lozincă universală: „Cunoaște-te pe tine însuți”. Centrul învățaturii evreilor era „Cunoașteți-l pe Dumnezeu vostru”. Creștinii predică o evanghelie îndreptată spre „Cunoașterea Domnului Isus Christos.” Isus a proclamat vestea cea bună „Cunoașteți-l pe Dumnezeu și cunoașteți-vă pe voi înșivă ca Fii ai lui Dumnezeu.” Aceste concepte diferite asupra scopului religiei determină atitudinea unui individ în diverse situații ale vieții sale și lasă să întrevadă profunzimea venerației sale și natura obiceiurilor sale personale de rugăciune. Putem determina statutul spiritual al oricărei religii după natura rugăciunilor ei.

5:4.9 (67.7)

Conceptul unui Dumnezeu semiuman și gelos este o tranziție inevitabilă de la politeism la monoteismul sublim. Cel mai înalt nivel al unei religii pur evolutive este atins într-un antropomorfism exaltat. Conceptul antropomorfismului a fost înălțat de creștinism de la idealul uman până la conceptul transcendent și divin al persoanei lui Cristos glorificat. Este antropomorfismul cel mai înalt pe care oamenii îl vor putea concepe vreodată.

5:4.10 (67.8)

Conceptul creștin de Dumnezeu tinde să combine trei învățături separate:

5:4.11 (67.9) 1. *Conceptul ebraic*- Dumnezeu ca apărător a valorilor morale, un Dumnezeu al dreptății.

5:4.12 (67.10) 2. *Conceptul grec*- Dumnezeu ca unificator, un Dumnezeu al înțelepciunii.

5:4.13 (68.1) 3. *Conceptul lui Isus*- Dumnezeu ca un prieten viu, un Tată iubitor, prezența divină.

5:4.14 (68.2) Este deci evident că teologia compozită creștină întâmpină mari dificultăți în atingerea coerenței. Aceste dificultăți sunt încă agravate datorită faptului că doctrinele creștinismului primitiv erau în general fondate pe experiența religioasă a trei persoane diferite, Filon din Alexandria, Isus din Nazaret și Paul din Tarse.

5:4.15 (68.3) Când studiați viața religioasă a lui Isus, vizualizați-o în mod pozitiv. Nu vă gândiți prea mult la faptul că el era fără de păcat, ci gândiți-vă mai degrabă la dreptatea sa, la servirea sa plină de iubire. Conceptul ebraic de Tată celest dădea la iveală o iubire pasivă. Isus a ridicat iubirea pasivă dezvăluită în conceptul ebraic de Tată ceresc la afecțiunea mai înaltă și mult mai *activă* și iubitoare a unui Dumnezeu pentru faptele sale, Dumnezeu care este Tatăl tuturor indivizilor, chiar și al răufăcătorilor.

5. Conștiința de Dumnezeu

5:5.1 (68.4)

Originea moralității se găsește în rațiunea conștiinței de sine. Moralitatea este supraanimală, însă în întregime evolutivă. Evoluția umană îmbrățișează în desfășurarea sa toate înzestrările anterioare dăruirii Ajustorilor și revărsării Spiritului Adevărului. Atingând însă nivelele moralității, omul nu este scutit de luptele efective ale vieții de muritor; mediul fizic în care trăiește comportă lupta pentru existență; anturajul social necesită ajustări de etică; situațiile morale cer ca el să facă alegeri în sferele cele mai înalte ale rațiunii, experiența spirituală (realizarea lui Dumnezeu) cere ca el să-l găsească și să se străduiască sincer să îi semene.

5:5.2 (68.5)

Religia nu se bazează nici pe faptele științei, nici pe obligațiile societății, nici pe ipotezele filozofiei, nici pe îndatoririle pe care le implică morala. Religia este un domeniu independent de răspuns al oamenilor la situațiile vieții, și ea apare infailibil în toate stadiile de dezvoltare umane posterioare moralei. Religia poate impregna cele patru nivele ale realizării valorilor și ale bucuriei fraternității universale: nivelul fizic sau material al autoconservării, nivelul social sau emoțional al fraternității, nivelul rațiunii morale sau al datoriei și nivelul spiritual în care există conștiința comuniunii universale prin adorare divină.

5:5.3 (68.6)

Savantul care caută faptele îl concepe pe Dumnezeu ca fiind Cauza Primă, un Dumnezeu al forței. Artistul care exprimă emoția îl vede pe Dumnezeu ca fiind idealul frumuseții, un Dumnezeu al esteticii. Filosoful care raționează înclină uneori să afirme principiul unui Dumnezeu al unității universale, adică Deitate

Panteistă. Persoana religioasă încrezătoare crede într-un Dumnezeu care întreține supraviețuirea, Tatăl din Ceruri, Dumnezeul iubirii.

5:5.4 (68.7) Conduita morală precede întotdeauna religia evolutivă, și ea face parte chiar și din religia revelată, însă nu este niciodată totalitatea experienței religioase. Servirea socială este rezultatul gândirii morale și al trăirii religioase. Moralitatea nu conduce biologic la nivele superioare ale experienței religioase. Adorarea frumosului abstract nu este slăvirea lui Dumnezeu, nici exaltarea naturii, nici respectul pentru unitate nu sunt slăvirea lui Dumnezeu.

5:5.5 (68.8) Religia evolutivă este mama științei, a artei și a filozofiei, care au ridicat omul la nivelul receptivității la religia revelată, inclusiv la dăruirea Ajustorilor și la venirea Spiritului Adevărului. Tabloul evolutiv al existenței umane începe și se sfârșește cu religia, însă cu calități foarte diferite ale religiei, una evolutivă și biologică, alta revelatoare și periodică. Și astfel, în timp ce religia este normală și naturală pentru om, ea mai este și opțională totodată. Omul nu trebuie să fie religios împotriva voii sale.

5:5.6 (69.1) Experiența religioasă fiind esențialmente spirituală nu poate fi pe deplin înțeleasă de mintea materială, de unde și rolul teologiei, care este psihologia religiei. Doctrina esențială a realizării de către om a lui Dumnezeu creează un paradox în înțelegerea finită. Îi este aproape imposibil logicii umane și rațiunii finite să armonizeze conceptul imanenței divine - un Dumnezeu lăuntric și parte din fiecare individ, cu ideea transcendenței lui Dumnezeu - dominația divină a universului universurilor. Aceste două concepte

esențiale ale Deității trebuie să fie unificate prin priceperea, prin credință, a conceptului de transcendență a unui Dumnezeu personal și prin realizarea prezenței interioare a unui fragment din acest Dumnezeu cu scopul de a justifica o adorare inteligentă și a valida speranța într-o supraviețuire personală. Dificultățile și paradoxurile religiei sunt inerente faptului că realitățile religiei depășesc complet capacitățile de înțelegere intelectuală a muritorilor.

5:5.7 (69.2) Omul muritor extrage trei mari satisfacții din experiența sa religioasă, chiar și în zilele trecerii sale temporale pe pământ.

5:5.8 (69.3) 1. Din punct de vedere *intelectual*, el dobândește satisfacția unei conștiințe umane mai bine unificate.

5:5.9 (69.4) 2. Din punct de vedere *filosofic*, el se bucură să-și vadă justificate idealurile sale de valori morale.

5:5.10 (69.5) 3. Din punct de vedere *spiritual*, el se dezvoltă în experiența de prietenie divină și în satisfacțiile spirituale ale adevăratei adorații.

5:5.11 (69.6) Conștiința de Dumnezeu, așa cum o încearcă muritorii în evoluție ai tărâmurilor, trebuie să constea în trei factori variabili, trei nivele diferențiale de realizare a realității. Există, mai întâi, conștiința mentală - înțelegerea *ideii* de Dumnezeu. Urmează apoi conștiința sufletului - realizarea *idealului* de Dumnezeu. La urmă, începe să răsară conștiința spiritului - realizarea *realității spirituale* a lui Dumnezeu. Prin unificarea acestor factori ai realizării divine, oricât de incompletă ar fi ea, personalitatea muritoare răspândește constant, peste toate nivelele conștiinței, o realizare a *personalității*

lui Dumnezeu. La muritorii care au atins Corpul Finalității, toate acestea vor conduce la timpul convenit la realizarea *supremației* lui Dumnezeu și vor putea după aceea să ducă la realizarea *ultimității* lui Dumnezeu, la o fază a supraconștiinței absonite a Tatălui din Paradis.

5:5.12 (69.7) Experiența conștiinței de Dumnezeu rămâne aceeași de la generație la generație. Însă cu fiecare epocă mai avansată în cunoașterea umană, conceptul filosofic și definițiile teologice despre Dumnezeu *trebuie* să se schimbe. Cunoașterea lui Dumnezeu sau conștiința religioasă este o realitate universală, însă, oricât de valabilă (reală) ar fi experiența religioasă, ea trebuie să accepte a se supune unei critici inteligente și unei interpretări filosofice rezonabile. Ea nu trebuie să caute să rămână un lucru izolat de totalitatea experienței umane.

5:5.13 (69.8) Supraviețuirea eternă a personalității depinde în întregime de alegerea minții muritoare, ale cărei decizii determină potențialul de supraviețuire al sufletului nemuritor. Când mintea îl crede pe Dumnezeu, când sufletul îl cunoaște pe Dumnezeu și când, odată cu Ajustorul susținător, toți îl *doresc* pe Dumnezeu, atunci supraviețuirea este asigurată. Nici limitările intelectului, nici îngrădirea învățământului, nici privarea de cultură, nici sărăcia stării sociale, nici chiar un standard moral inferior, care sunt rezultatul unei lipse nefericite a avantajelor educative, culturale și sociale, nu pot infirma prezența spiritului divin în indivizii privați astfel de șansă și dezavantajați din punct de vedere uman, însă credincioși. Prezența lăuntrică a Veghetorului de Mister constituie începutul și

asigură posibilitatea potențialului de creștere și de supraviețuire al sufletului nemuritor.

5:5.14 (70.1)

Aptitudinea părinților muritori de a procrea nu se bazează pe situația lor educativă, culturală, socială sau economică. Uniunea factorilor parentali în condiții naturale este întru totul suficientă pentru a sădi un vlăstar. O minte umană care discerne binele și răul, care posedă capacitatea de a-l adora pe Dumnezeu, în uniune cu un Ajustor divin, reprezintă pentru un muritor tot ceea ce se cere pentru a declanșa și favoriza producerea sufletului său nemuritor cu calitățile sale de supraviețuire, cu condiția ca un atare individ înzestrat cu spirit să-l caute pe Dumnezeu, să dorească sincer să-i fie asemănător, și să aleagă cu onestitate să facă voia Tatălui din ceruri.

6. Dumnezeu personalității

5:6.1 (70.2)

Tatăl Universal este Dumnezeu personalităților. De la muritorii și creaturile materiale cel mai umile, care se bucură de un statut de personalitate, până la cele mai înalte persoane având demnitatea de creator și un statut divin, domeniul personalității universale își are centrul și circumferința în Tatăl Universal. Dumnezeu Tatăl este distribuitorul și păstrătorul fiecărei personalități. Iar Tatăl din Paradis este deopotrivă și destinul acelor

personalități finite care aleg cu toată inima să facă voia divină, care îl iubesc pe Dumnezeu și năzuiesc să-i fie asemenea.

5:6.2 (70.3) Personalitatea este unul din misterele nepătrunse ale universului. Noi suntem capabili să formăm concepte adecvate asupra factorilor care intră în compunerea diverselor ordine și nivele de personalitate, însă nu înțelegem pe deplin natura reală a personalității însăși. Percepem cu claritate numeroșii factori care, odată puși laolaltă, constituie vehiculul personalității umane, însă nu pricepem pe deplin natura și semnificația acestei personalități finite.

5:6.3 (70.4) Personalitatea este potențială în toate creaturile înzestrate cu o minte, de la minimul de conștiință de sine până la maximul de conștiință de Dumnezeu. Însă faptul singur al înzestrării cu o minte nu este personalitatea, după cum nici spiritul sau energia fizică nu sunt. Personalitatea este calitatea și valoarea realității cosmice care este conferită exclusiv de Dumnezeu Tatăl acestor sisteme vii, în care energiile materiei, ale minții și ale spiritului sunt asociate și coordonate. De asemenea, personalitatea nu este o înfăptuire progresivă. Personalitatea poate fi materială sau spirituală, însă ea există sau nu există. Altfel decât printr-un act direct al Tatălui din Paradis, ceea ce este altceva-decât-personal nu atinge niciodată nivelul personal.

5:6.4 (70.5) Atribuirea personalității este funcțiunea exclusivă a Tatălui Universal. El personalizează sistemele energetice vii, pe care le înzestrează cu atributele unei conștiințe creative relative și cu controlul prin liber arbitru al acestor atribute. Nici o personalitate nu este separată de Dumnezeu Tatăl și nici una nu există decât pentru

Dumnezeu Tatăl. Atributele fundamentale ale individualității umane, cum ar fi Ajustorul absolut, nucleul personalității umane, sunt conferite de Tatăl Universal acționând în domeniul său exclusiv personal al serviciului cosmic.

5:6.5 (70.6) Ajustorii de statut prepersonal locuiesc în numeroase tipuri de creaturi muritoare. Ei asigură acestor ființe posibilitatea de a supraviețui morții fizice și de a se personaliza în calitate de creaturi morontiale cu potențial pentru înfăptuirile ultime ale spiritului. Căci, atunci când mintea unei creaturi înzestrate cu personalitate este locuită de un fragment al spiritului Dumnezeului Etern, darul prepersonal al Tatălui personal, atunci acea personalitate finită posedă potențialul divinului și al eternului și aspiră la un destin înrudit cu Ultimul, tinzând chiar către o realizare a Absolutului.

5:6.6 (71.1) Capacitatea de a atinge personalitatea divină este inerentă Ajustorului prepersonal; capacitatea de a atinge personalitate umană este potențială în zestrea mentalului cosmic al ființei umane; însă personalitatea experiențială a omului muritor este observabilă ca realitate activă și funcțională numai după ce vehiculul material al vieții sale a fost atins de divinitatea eliberatoare a Tatălui Universal. Ea este atunci lansată pe mările experienței ca o personalitate conștientă de sine și (relativ) capabilă de a se determina și de a se crea pe sine. Sinele material este cu adevărat *personal fără nici o restricție*.

5:6.7 (71.2)

Eul material posedă o personalitate și o identitate, o identitate temporară. Ajustorul prepersonal al spiritului are de asemenea o identitate, o identitate eternă. Această personalitate materială și această prepersonalitate spirituală sunt capabile să-și unească atributele lor creatoare astfel încât să dea naștere identității supraviețuitoare a sufletului nemuritor.

5:6.8 (71.3)

După ce a avut astfel grijă de creșterea sufletului nemuritor și a eliberat sinele lăuntric al omului de lanțurile care îl făceau să depindă în mod absolut de cauze anterioare, Tatăl se ține deoparte. Astfel, omul a fost eliberat de lanțurile legii cauzei și a efectului, cel puțin în ceea ce privește destinul său etern, iar sufletul, sinele nemuritor, are ceea ce îi trebuie pentru a crește; îi revine acum ființei umane însăși să voiască sau să inhibeze crearea acestui sine supraviețuitor și etern pe care are posibilitatea să-l aleagă. Nici o altă ființă, nici o forță, nici un creator sau agent din vastul univers de universuri nu pot interfera, în nici o măsură, cu suveranitatea absolută a liberului arbitru uman care operează în domeniile opțiunii cu privire la destinul etern al personalității muritorului care alege. În ceea ce privește supraviețuirea eternă, Dumnezeu a hotărât suveranitatea voinței materiale și umane, și această hotărâre este absolută.

5:6.9 (71.4)

Dăruirea cu personalitate eliberează relativ creaturile de reacția servilă la cauze anterioare, iar personalitățile tuturor acestor ființe morale, evolutive sau de altă natură, sunt centrate în personalitatea Tatălui Universal. Ele sunt totdeauna atrase înspre

prezența sa din Paradis de către acea înrudirea de ființă care constituie vastul și universalul cerc al familiei și circuit fratern al Dumnezeuului etern. Există o înrudire de spontaneitate divină în orice personalitate.

5:6.10 (71.5) Circuitul personalității universului universurilor își are centrul în persoana Tatălui Universal, iar Tatăl din Paradis este conștient personal de toate personalitățile de pe toate nivelele de existență unde există conștiință de sine și este totodată în contact cu ele. Și această conștiință de personalitatea întregii creații există independent de misiunea Ajustorilor Gândirii.

5:6.11 (71.6) Orice gravitație este pusă în circuit în Insula Paradisului, orice minte este încercuitată în Autorul Comun, iar orice spirit, în Fiul Etern; tot astfel, orice personalitate este încercuitată în prezența personală a Tatălui Universal, iar acest circuit îi transmite infailibil Personalității Originare și Eterne adorarea tuturor personalităților.

5:6.12 (71.7) Cât despre personalitățile care nu sunt locuite de un Ajustor, atributul libertății de alegere le este dăruit tot de Tatăl Universal, iar astfel de persoane sunt îmbrățișate, la fel cu celelalte, în marele circuit al iubirii divine, circuitul personalității Tatălui Universal. Dumnezeu asigură suveranitatea de alegere a tuturor personalităților autentice. Nici o creatură personală nu poate fi constrânsă să se angajeze în aventura eternă. Poarta eternității nu se deschide decât ca răspuns la libera alegere a fiilor înzestrați cu liber arbitru ai Dumnezeuului liber în voința sa.

5:6.13 (72.1)

Și toate acestea reprezintă eforturile mele de a prezenta relația Dumnezeuului viu cu copiii timpului. Și acum, când totul e spus și făcut, eu nu pot face altceva mai util decât să repet că Dumnezeu este Tatăl vostru în univers, iar voi sunteți cu toții copiii săi planetari.

5:6.14 (72.2)

[Acest capitol este al cincilea și ultimul din seria referitoare la Tatăl Universal prezentată de un Consilier Divin de pe Uversa.]